

Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság
1.Fkhar.306/2014/11.

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság Budapesten, 2015. év június hó 4. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A lopás büntette és más bűncselekmények miatt a vádlott és társa ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 21.Fkf.11.136/2013/9. számú ítéletét az I. r. és fk. II. r. vádlott vonatkozásában megváltoztatja.

Az I. r. vádlott terhére megállapított bűncselekményeket kiskorú veszélyeztetése büntetteként [1978. évi IV. törvény 195. § (2) bekezdés], 2. rb. lopás büntetteként - amelyből 1 rendbelit társtettesként, 1 rendbelit felbujtóként követett el, [1978. évi IV. törvény 316. § (1) bekezdés, (2) bekezdés II. fordulat c/ és d/ pont, (4) bekezdés b/1. pont], társtettesként elkövetett egyedi azonosítójel meghamisítása büntetteként [1978. évi IV. törvény 277/A. § (1) bekezdés a/ pont] és társtettesként elkövetett lopás vétsége kísérleteként [1978. évi IV. törvény 316. § (1) bekezdés, (2) bekezdés II. fordulat c/ és f/ pont] jelöli meg.

Az I. r. vádlott büntetését - mellőzve a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának megjelölését - 1 (egy) év börtönbüntetésre és 2 (kettő) év közügyektől eltiltásra, fk. II. r. vádlott büntetését 6 (hat) hónap börtönbüntetésre enyhíti.

Egyebekben a másodfokú bíróság ítéletét az I. r. és fk. II. r. vádlott vonatkozásában helybenhagyja.

A harmadfokú eljárás során felmerült összesen 23.580,- (huszonháromezer-ötszáznyolcvan) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A Budapesti XX., XXI. és XXIII. Kerületi Bíróság 2013. év május hó 29. napján kihirdetett 3.Bfk.XXI.84/2012/42. számú ítéletével az I. r. vádlottat 1 rendbeli társtettesként elkövetett lopás büntette [Btk. 316. § (1) bekezdés (2) bekezdés II. fordulat c/ és d/ pont, (4) bekezdés b/1], 1 rendbeli egyedi azonosító jel meghamisításának büntette [Btk. 277/A. § (1) bekezdés b/ pont] 1 rendbeli társtettesként elkövetett lopás vétsége [Btk. 316. § (1) bekezdés, (2) bekezdés II. fordulat f/ pont] és 1 rendbeli bűnsegédként elkövetett lopás büntette [Btk. 316. § (1) bekezdés, (2) bekezdés II. fordulat c/ és d/ pont, (4) bekezdés b/1 pont] miatt - halmazati büntetésül - 1 évi és 6 hónapi - végrehajtásában 2 évi próbaidőre felfüggesztett - börtönbüntetésre ítélte.

Az I. r. vádlottat az ellene 3 rendbeli kiskorú veszélyeztetés büntette [Btk. 195. § (2) bekezdés] és 1 rendbeli lopás büntette [Btk. 316. § (1) bekezdés, (2) bekezdés II. fordulat c/ és d/ pont, (4) bekezdés b/1. pont] miatt emelt vád alól felmentette.

Fk. II. r. vádlottat 1 rendbeli tártettesként elkövetett lopás büntette [Btk. 316. § (1) bekezdés (2) bekezdés II. fordulat c/ és d/ pont, (4) bekezdés b/1.], 1 rendbeli tártettesként elkövetett lopás vétsége [Btk. 316. § (1) bekezdés, (2) bekezdés II. fordulat f/ pont] és 1 rendbeli tártettesként elkövetett lopás büntette [Btk. 316. § (1) bekezdés, (2) bekezdés II. fordulat c/ és d/ pont, (4) bekezdés b/1. pont] miatt 120 óra könnyű fizikai munkakörben végrehajtandó közérdekű munka büntetésre ítélte.

Az ítélettel szemben az ügyész fellebbezést jelentett be, I. r. vádlott vonatkozásában részfelmentés miatt eltérő jogi minősítés megállapítása és súlyosabb büntetés kiszabása végett, míg II. r. vádlott vonatkozásában eltérő jogi minősítés megállapítása és súlyosabb büntetés kiszabása végett.

A Fővárosi Főügyészség Fk.22.571/2010/6. számú átiratában az ügyészi fellebbezést módosított tartalommal fenntartva, az 1 rendbeli lopás büntette miatti felmentés miatt bejelentett ügyészi fellebbezést visszavonta.

A másodfokon eljáró Fővárosi Törvényszék a 2014. év június hó 18. napján kihirdetett 21.Fkf.11.136/2013/9. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, az I. r. vádlott terhére megállapított bűncselekményeket 2 rendbeli - egy esetben tártettesként, egy esetben felbujtóként elkövetett - lopás büntettének [Btk. 370. § (1) bekezdés, (2) bekezdés bb/ és bc/, egy esetben be/ pontra is figyelemmel (3) bekezdés ba/ pont] 1 rendbeli tártettesként elkövetett lopás vétsége kísérletének [Btk. 370. § (1) bekezdés, (2) bekezdés bb/ és bf/ pontja] és 1 rb. tártettesként elkövetett egyedi azonosító jellel visszaélés büntettének [Btk. 347. § (1) bekezdés a/ pont] minősítette. A vádlottat a 3 rendbeli kiskorú veszélyeztetésének büntette alóli felmentő rendelkezés mellőzésével bűnösnek mondta ki 1 rendbeli kiskorú veszélyeztetésének büntetében [Btk. 208. § (2) bekezdés a/ pont].

Fk. II. r. vádlott terhére megállapított bűncselekmények minősítése az 1978. évi IV. törvényen alapul azzal, hogy a tártettesként elkövetett lopás vétségét kísérletként elkövetettnek [316. § (1), (2) II. fordulat c/ és f/ pont] minősítette. A 2 rendbeli tártettesként elkövetett lopás büntette közül 1 rendbelinél a tártettesi elkövetést mellőzte. A II. .r vádlottat bűnösnek mondta ki további 1 rendbeli tártettesként elkövetett egyedi azonosító jel meghamisításának büntetében is [1978. évi IV. törvény 277/A. § (1) bekezdés a/ pont].

Az I. r. vádlottal szemben kiszabott halmazati büntetést a felfüggesztő rendelkezés mellőzésével 2 évi - börtönben letöltendő - szabadságvesztésre súlyosította, I. r. vádlottat 3 évre a közügyek gyakorlásától is eltiltotta. A feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjaként a büntetés 2/3 részének, de legkevesebb 3 hónapnak a kitöltését követő napot jelölte meg.

Fk. II. r. vádlottal szemben kiszabott halmazati büntetést 10 hónapi fiatakorú fogház büntetésre súlyosította.

Rendelkezett a beszámításról, a bűnjelek lefoglalásáról és megsemmisítéséről és a bűnügyi költség viseléséről is. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A másodfokú bíróság ítéletét az ügyész tudomásul vette, I. r. vádlott és védője a kiskorú veszélyeztetése tekintetében a bűnösség megállapítása miatt és enyhítésért, míg fiatalkorú II. r. vádlott és védője enyhítés érdekében fellebbezést jelentettek be.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.736/2014/1. számú átiratában a bejelentett védelmi fellebbezést alaptalannak tartotta. Az ügyészi álláspont szerint mind az elsőfokú, mind a másodfokú bíróság az eljárása során a büntetőeljárási szabályokat betartotta, a tényállás szempontjából releváns bizonyítékokat beszerezte, és azokat körültekintően értékelte. A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást részben kiegészítette, illetve helyesbítette, és az általa megállapított teljes és megalapozott tényállás iratszerűvé vált. A másodfokú bíróság a jogszabályok helyes értelmezésével állapította meg I. r. vádlott bűnösségét társtettesi helyett felbujtóként elkövetett lopás bűntettében, az ezzel kapcsolatos másodfokú bírósági indokolás mindenben helytálló és megalapozott. Helytállóan állapította meg, hogy a lopás vétsége kísérleti szakban rekedt, és a közbizalom elleni bűncselekményben helyes a társtettesi elkövetés megállapítása is. A másodfokú ítélet 9-10. oldalán kifejtett indokokra tekintettel helytállóan történt a bűnösség kimondása kiskorú veszélyeztetésének bűntettében is, melynek rendbelisége is helyes. A II. r. vádlott cselekvősegei tekintetében szintén helyes a lopás vétsége kísérletének értékelése, illetve az 1 rb. lopás bűntette esetében a társtettesi minőség mellőzése. Helytállóan mondta ki II. r. vádlottat bűnösnek az 1978. évi IV. törvény 277/A. § (1) bekezdés a/ pontja szerinti bűncselekményben.

Az első- és másodfokú bíróság helytállóan alkalmazta a Btk. 2. §-ában foglaltakat, a jogi minősítés annyiban szorul pontosításra álláspontja szerint, hogy I. r. vádlott esetében a I/2. és a II. tényállási ponthoz kapcsolódóan helytelen a Btk. 370. § (2) bekezdés bb/ és be/ pontjainak felhívása, helyettük a bd/ és a bf/ pontok felhívása felel meg a törvénynek. A I/5. tényállás esetében pedig a bb/ helyett a bc/, míg a bf/ helyett a bg/ pont hivatkozási fel. Mindezek alapján a másodfokú ítélet jogi minősítés tekintetében annak megváltoztatását és egyebekben helybenhagyását indítványozta.

A nyilvános ülésen I. r. vádlott védője a fellebbezését változatlan tartalommal fenntartotta, indítványozta, hogy az ítélet táblája a másodfokú bíróság ítéletét változtassa meg és a kiskorú bűntette vonatkozásában I. r. vádlottat mentse fel. A kiszabott büntetés enyhítését is kérte.

A II. r. vádlott védője az enyhítés érdekében bejelentett védelmi fellebbezést fenntartotta.

Az ügyész a nyilvános ülésen az írásbeli átiratban foglaltakat módosított tartalommal tartotta fenn. A cselekmények minősítésével kapcsolatos az átirat 2. oldal első bekezdésében foglaltakat mellőzte. A felmentésre és az enyhítésre irányuló védelmi fellebbezések elutasítását, és az ítélet helybenhagyását indítványozta.

Az I. és a II. r. vádlott az utolsó szó jogán nem kívánt semmit elmondani.

Tekintettel arra, hogy az I. rendű vádlottat érintően a másodfokú bíróság a bűnösség kérdésében az elsőfokú bírósághoz képest eltérő döntést hozott, II. r. vádlottat érintően pedig olyan cselekmény miatt állapította meg a bűnösségét, amelyről az elsőfokú bíróság nem rendelkezett a jelen ügyben a harmadfokú eljárás feltételei [Be. 386. § (1) bekezdés a/ és b/ pont] fennálltak.

A Be. 387. § (2) bekezdése értelmében, ha a másodfokú bíróság ítélete több bűncselekményről rendelkezett, a fellebbezés folytán a harmadfokú bíróság az ítélet minden rendelkezését felülbírálja, kivéve a másodfokú bíróság által az elsőfokú bíróság ítéletének felmentő vagy eljárást megszüntető rendelkezést helybenhagyó részét.

Ezért az ítéletábra a fellebbezéssel érintett vádlottak vonatkozásában a másodfokú ítéletet - az azt megelőző első- és másodfokú eljárással együtt - a Be. 387. §-ának (1) és (2) bekezdésében írt terjedelemben felülbírált. Ennek eredményeként - nem észlelve a Be. 399. §-ának (1)-(4) bekezdése alá eső, feltétlen hatályon kívül helyezéssel járó szabálysértést - arra az álláspontra helyezkedett, hogy az első- és másodfokú bíróság az eljárást a perjogi szabályok megtartásával folytatta le. Az ennek során megvizsgált bizonyítékokkal összhangban álló tényállás megalapozott, s az eljáró bíróságok a szükséges mértékben eleget tettek az indokolási kötelezettségüknek is, amikor mérlegelő tevékenységükről ellenőrizhető módon számot adtak. Az elsőfokú bíróság a vád tárgyává tett bűncselekmények elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat feltárta, egyenként és összességükben értékelte, mérlegelte, továbbá tényből tényre is helyesen következtetett. Az elsőfokú bíróság által megállapított történeti tényállás megalapozott, azt a másodfokon eljáró Fővárosi Törvényszék a vádlottak személyi körülményeit és előéleti adatait illetően egészítette ki. Az így kiegészített tényállás mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hibáktól és hiányosságoktól, ezért a Be. 388. § (1) bekezdése alapján irányadó volt a harmadfokú eljárásban is. A részbeni felmentést - kiskorú veszélyeztetésének büntette - szorgalmazó védelmi fellebbezés a bizonyítékok okszerű mérlegelését támadja, amely megalapozott tényállás és a perrendi szabályok maradéktalan betartása mellett eredményre nem vezethet.

A bizonyítékok értékelése körében a másodfokú bíróság törvényesen állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének eleget tett, számot adott arról, hogy mely bizonyítékokat milyen körben és miért fogadott el, melyeket miért vetett el. Helytállóan mutatott rá, hogy a II. r. vádlott vallomását, a sértettek vallomása, a további tanúvallomások és egyéb bizonyítékok alátámasztották, melyet az I. r. vádlott ténybeli beismerő vallomása is megerősített. Maga az I. r. vádlott sem vitatta, hogy fiatalkorú társával közösen követtek el vagyon elleni bűncselekményeket, kizárólag saját kezdeményező, bűncselekmény elkövetésére felhívó magatartásának értékelését kifogásolta.

Az irányadó tényállásból okszerűen következtetett az elsőfokú bíróság a vádlottak bűnösségére a vagyon elleni bűncselekmény vonatkozásában, azok minősítése is megfelel a törvényi előírásoknak, kizárólag az egyik cselekmény elkövetői alakzata illetőleg az egyik bűncselekmény befejezettsége körben tévedett az elsőfokú bíróság, ezt a másodfokú bíróság megfelelően korrigálta.

Tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a rendelkezésre álló bizonyítékok és az ennek alapján egyébként helyesen megállapított irányadó történeti tényállásból olyan következtetést vont le, hogy az I. r. vádlott nem követte el a terhére rótt kiskorú veszélyeztetésének büntettét. Helytállóan hivatkozott arra is a másodfokon eljáró Fővárosi Törvényszék, hogy a fiatalkorú II. r. vádlott elhatározását - mely szerint vagyon elleni bűncselekmények elkövetéséhez segítséget nyújt I. r. vádlottnak - az I. r. vádlott aktív, rábíró tevékenysége váltotta ki. Ezzel pedig az I. r. vádlott kétségtelenül veszélyeztette kiskorú társa erkölcsi fejlődését, és így megvalósította a kiskorú veszélyeztetésének büntettét.

Ugyancsak törvényesen járt el a másodfokú bíróság, amikor a Btk. 2. §-ának fő szabálya szerint a bűncselekmény elkövetésekor hatályos törvényt alkalmazta a II. r. vádlottal szemben, figyelemmel arra, hogy a két anyagi jogi törvény összevetése alapján megállapítható, hogy a 2012. évi C. törvény rendelkezéseinek alkalmazása kedvezőbb rendelkezéseket a II. r. vádlottat illetően nem tartalmaz.

Tévedett azonban a másodfokú bíróság, amikor I. r. vádlott esetében a Btk. 2. §-ára hivatkozással a 2012. évi C. törvény rendelkezéseit alkalmazta.

A Fővárosi Ítéletábrla a Btk. 2. § (1) és (2) bekezdése alapján arra az állásponttra helyezkedett, hogy az I. r. vádlott terhére rótt bűncselekményeket az elkövetés idején hatályban lévő 1978. évi IV. törvény szerint kell elbírálni.

A vádlottak az irányadó tényállás szerint a II. tényállási pontban rögzített vagyron elleni bűncselekményt úgy követték el, hogy II. r. vádlott a sértett válláról a kézításkáját letépte, majd társával a helyszínről elfutott. A sértett táskájában volt - más vagyontárgyak mellett - személyi igazolványa, adó-és társadalombiztosítási kártyája, forgalmi és vezetői engedélye is.

Az elkövetés idején hatályos 1978. évi IV. törvény 316. § (2) bekezdése még nem tartalmazta a Btk. 370. § (2) bekezdés be/ pontját, amely az egy vagy több közokirat, magánokirat vagy készpénz-helyettesítő fizetési eszköz egyidejű elvételével elkövetett cselekményt, 2013. július hó 1. napjától új minősített esetként már büntetni rendelte.

Az elkövetéskor és az elbíráláskor hatályos anyagi jogi rendelkezések összevetéséből megállapítható az is, hogy az ítéletben írt cselekmény elkövetésekor sem a Btk. 370. § (2) bekezdés be/ pontjában írt, sem azzal tartalmilag azonos, de más formában a köz- vagy magánokirattal kapcsolatos elkövetés a lopás minősített eseteként nem nyert szabályozást.

Az elkövetés idején hatályos 1978. évi IV. tv. 277. § (1) bekezdése szerinti okirattal visszaélés vétsége akkor volt megállapítható a vagyron elleni bűncselekménnyel halmazatban, ha bizonyítható volt a közokirat megszerzésére kiterjedő szándék, vagy az, hogy tettenérés nélkül az elkövető a megszerzés fogalmi ismérveit is megvalósító tartóssággal birtokolta volna az elvett közokiratot.

Amennyiben az elkövető a lopott táskával, tárcával stb. együtt az abban szokásosan elhelyezett közokiratokat - akár meggyőződve azokról, akár nem - is elveszi, majd a közokirat birtoklásával rövid időn belül, a sértetthez történő visszajutást lehetővé tevő módon felhagy, a „megszerzésre” irányuló eshetőleges szándék nem állapítható meg (1/2009 BJE).

Erre tekintettel - szemben a másodfokú bíróság álláspontjával - az elbíráláskor hatályos új büntetőtörvény alkalmazása fel sem merülhetett volna. A Btk. 2. § (2) bekezdése szerint ugyanis az elbíráláskor hatályban lévő új büntetőtörvény akkor alkalmazható, ha e szerint a cselekmény már nem bűncselekmény vagy enyhébben bírálendő el. A fenti törvényhely (1) bekezdése főszabályként írja elő az elkövetés idején hatályos büntető törvény alkalmazását. A törvény nem teszi lehetővé, hogy a bíróság olyan bűncselekmény miatt állapítson meg büntetőjogi felelősséget, amely az elkövetéskor nem volt bűncselekmény.

Mivel az I. r. vádlott terhére rótt fenti új minősített eset szerinti cselekmény az elkövetéskor még nem minősült a fenti módon minősített vagyron elleni cselekménynek, ezért - a nullum crimen sine lege elvére is figyelemmel - az elbíráláskori törvény alkalmazásának lehetősége kizárt. Az elbíráláskori anyagi jogi rendelkezések enyhébb elbírálást lehetővé tevő részletszabályozása ugyanis nem vizsgálható akkor, ha a szóban forgó cselekmény az elkövetéskor még nem minősült az elbíráláskorival tartalmilag azonos terjedelemben bűncselekménynek.

Csupán utal arra az ítéletábrla, hogy a másodfokú bíróság által a két vádlottra alkalmazott különböző anyagi jogszabály azt eredményezte, hogy a vádlottak által megvalósított azonos vagyron elleni bűncselekmény esetükben eltérően minősült: I. r. vádlott terhére háromszorosan minősülő vagyron elleni bűncselekmény (üzletszerűen, dolog elleni erőszakkal elkövetett és több közokirat elvételével elkövetett), II. r. vádlott esetében kétszeresen minősülő (üzletszerűen és dolog elleni erőszakkal elkövetett) vagyron elleni bűncselekmény került megállapításra.

Az időbeli hatály tekintetében tehát az elsődleges kérdés, amiben a bíróságnak állást kellett foglalnia az az volt, hogy az irányadó tényállásban leírt elkövetési magatartás a maga teljességében ilyen vagy más bűncselekményként kriminalizált volt-e az elkövetéskor. A jelen esetben kapott

nemleges válaszra figyelemmel - a Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint - egyik vádlott tekintetében sem jöhetett volna szóba az elbíráláskori törvény alkalmazása.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az I. rendű vádlott terhére rótt bűncselekményeket kiskorú veszélyeztetése büntetteként [1978. évi IV. törvény 195. § (2) bekezdés], 2. rb. lopás büntetteként - amelyből 1 rendbelit társtettesként, 1 rendbelit felbujtóként követett el, [1978. évi IV. törvény 316. § (1) bekezdés, (2) bekezdés II. fordulat c/ és d/ pont, (4) bekezdés b/1. pont], társtettesként elkövetett egyedi azonosító jel meghamisítása büntetteként [1978. évi IV. törvény 277/A. § (1) bekezdés a/ pont] és társtettesként elkövetett lopás vétsége kísérleteként [1978. évi IV. törvény 316. § (1) bekezdés, (2) bekezdés II. fordulat c/ és f/ pont] jelölte meg.

A II. r. vádlottat érintően helyesen állapította meg a másodfokú bíróság a bűnösségét egyedi azonosító jel meghamisítása büntetében is. Az irányadó tényállás szerint a két vádlott együttesen helyezte fel a gépjárműre a II. r. vádlott által odavitt x forgalmi rendszámot oly módon, hogy a rendszám pár egyik tagját az első lökhárítóra rögzítették, a másikat a kalaptartóra helyezték, majd a gépkocsival közlekedtek. Az egyedi azonosító jel meghamisításának büntette azzal valósult meg, hogy a vádlottak által a közúti forgalomban használt személygépkocsira olyan rendszám volt felszerelve, amelyet nem arra a gépjárműre, hanem egy attól eltérő alváz-, és motorszámú másik járműre adtak ki. E cselekmény maradéktalanul megvalósítja a Btk. 277/A. §-a (1) bekezdésének a/ pontjában büntetni rendelt egyedi azonosító jel meghamisításának büntetét, melyet, mint társtettesek követtek el.

Törvényesen járt el a másodfokú bíróság, amikor a lopás vétsége esetén a kísérleti szakban rekedést megállapította és a minősítést pontosította, továbbá helyesen mellőzte a társtettesi elkövetői alakzatot - II. tényállási pont - esetén.

A büntetés kiszabása körében a másodfokú bíróság törvényesen egészítette ki és pontosította a vádlottak javára szóló enyhítő, illetve a terhére értékelendő súlyosító körülményeket, amelyek még annyival szorulnak további kiegészítésre a harmadfokú bíróság részéről, hogy mindkét vádlott esetében további enyhítő körülményként értékelendő a jelentős időmúlás.

A fentiek szerint változott bűnösségi körülményekre is figyelemmel az ítéltábla úgy értékelte, hogy a másodfokú bíróság által alkalmazott büntetés mindkét vádlott esetében eltúlzott mértékű, ezért azt mind az I. r. mind a II. r. vádlott esetében enyhítette.

A büntetés végrehajtási fokozata a II. r. vádlott esetében a Btk. 111. § (4) bekezdés alapján börtön. A jelen ügyben ugyanis szabadságvesztés büntetését a II. r. vádlott még nem kezdte meg, azonban a 21. életévét már betöltötte.

Az első- és másodfokú bíróságok járulékos kérdésekben hozott döntései mindenben megfelelnek a jogszabályi rendelkezéseknek, így megváltoztatására, pontosítására, kiegészítésére nem volt szükség.

Ezért a harmadfokú bíróság a másodfokú bíróság ítéletét a Be. 396. § (1) bekezdésének felhívásával helybenhagyta.

A harmadfokú bíróság a Be. 398. § (3) bekezdése alapján - figyelemmel a Be. 381. § (1) bekezdésében és a Be. 338. § (1) bekezdésében írtakra is - rendelkezett az eljárásában felmerült bűnügyi költség viseléséről.

Budapest, 2015. év június hó 4. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Dr. Vincze Piroska s.k.
előadó bíró

Dr. Bartkó Levente s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 21.Fkf.11.136/2013/9. számú ítélete az I. r. és fiataalkorú II. r. vádlottal szemben a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság 1.Fkhar.306/2014/11. számú ítéletében foglalt változtatással a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2015. év június hó 4. napján

. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke